

THUISKOMST

Leif was het gewend om van dingen af te vallen: van ladders, bomen, zelfs van tijd tot tijd van een grasdak. Maar uit een scheepsmast? Dat was pas ECHT indrukwekkend, zelfs voor Leif.

Het wolfje hing ondersteboven uit te kijken over de haven en kneep zijn ogen samen, terwijl hij de ijsbergen die boven de fjord uitstaken afspeurde om te zien of er al een Vikingschip aankwam.

Te vroeg gejuicht! dacht Leif, toen de wind opstak en scherpe, ijskoude spetters zijn gezicht pijnigden. *Ik zie helemaal NIKS!*

Maar toen kondigde de lage stoot van een hoorn, nauwelijks hoorbaar boven het flapperen van het zeil uit, aan waar Leif op had gewacht. 'HIJ IS ER!' riep hij. 'VADER IS EINDELIJK THUIS!'

Hij begon zijn laars, die vast was komen te zitten, los te wrikken. 'Hij zal zo blij zijn om mij weer te zien,' hijgde hij. 'Maar hoe kom ik –'

Met een enorme DOINK viel Leif op het scheepsdek. Hij schudde duizelig zijn kop en zag hoe iedereen van de nederzetting en de omliggende boerderijen zich haastte om Erik de Rode te begroeten, hun gevierde aanvoerder.

O, wat was Leif toch DOL op de schepen waar zijn vader op voer. Zulke geweldige bakbeesten! Elke dag droomde hij over hoe hij ooit zelf op zo'n schip zou varen, op weg naar zijn eigen spannende avonturen, om net als zijn vader nieuwe, vreemde landen te ontdekken. Maar Erik en zijn bemanning hielden hem, met zijn beruchte eeuwige pech, ver uit de buurt. Maar op een dag zou hij zich bewijzen!

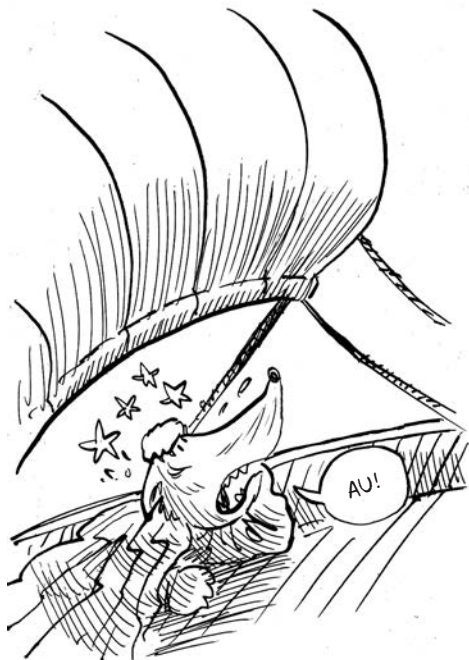

Vanaf de kust liet Erik de Rode, Leifs vader, dat reusachtige, harige beest, zijn vat met vis vallen en bulderde tegen zijn rebelse zoon.

‘Wat is er aan de hand, Vader?’ lachte Leif. ‘Vindt u niet dat ik er als een avontuurlijke Viking uitzie?’

Maar omdat de brutale pup aan het touw rondzwierde alsof het een schommel was, ontrolde het grote zeil zich op eens en kwam naar beneden donderen.

Leif wreef over zijn pijnlijke kop, en hij voelde hoe de boot onder hem begon te trekken. Hij keek omhoog en zag dat het zeil bol geblazen werd door een enorme windvlaag die over de baai woei.

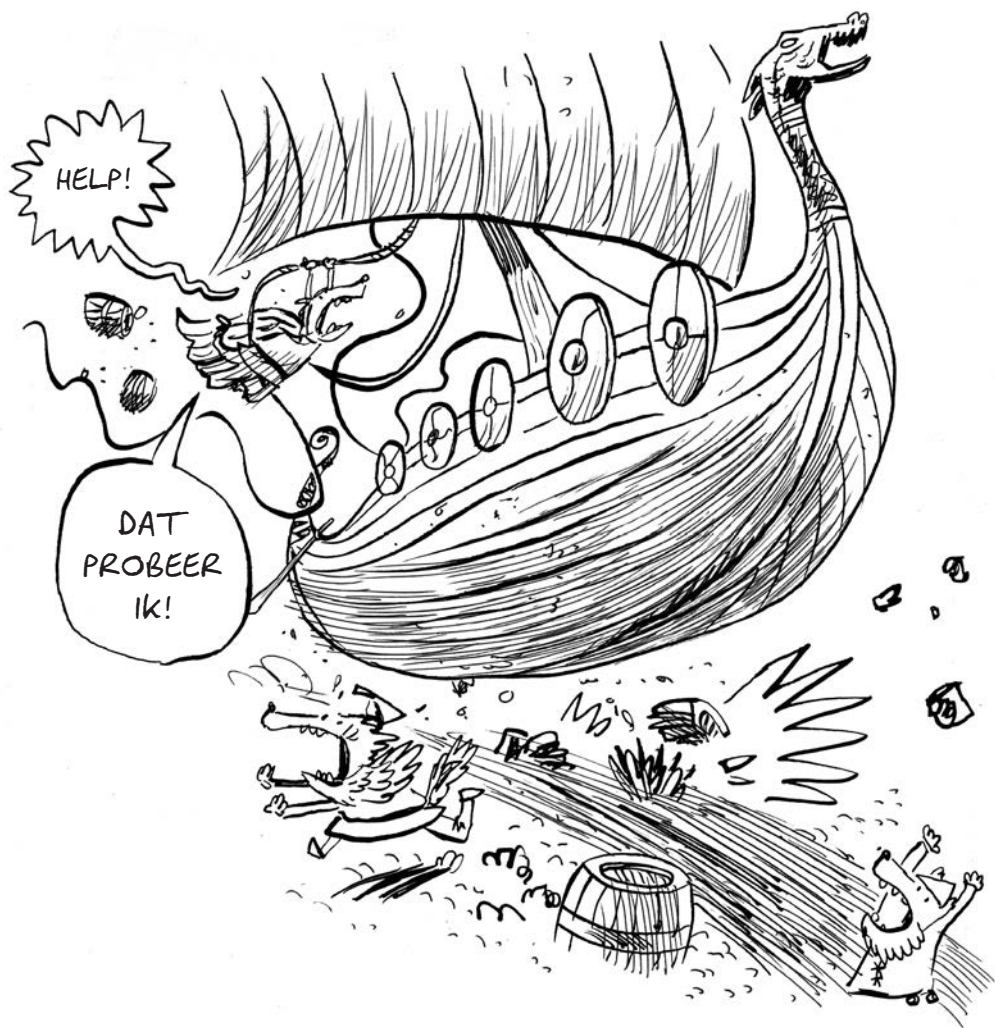
‘Geen zorgen, Vader!’ verklaarde Leif. ‘Ik haal het zeil wel weer op! HIJG!’ Hij kreunde. ‘IK DENK DAT IK DEZE MOET HEBBEN!’

Maar toen hij aan het touw rukte, hield hij het opeens los in zijn poten.

Toen het anker eenmaal gehesen was, schoot het schip naar voren en Leif viel om. Met een enorm kreungeluid van krakend hout schuurde het schip over het leisteen en de kiezels van het strand. Iedereen holde alle kanten op.

Het schip maakte nu vaart en knalde door vaten en kisten heen. Erik schreeuwde woedend tegen Leif: 'STUUR HET DE ANDERE KANT OP!'

Opnieuw kreunde de houten kiel en ging nu, al slingerend over het strand, in de richting van de nederzetting.

‘Dit wordt een enorme schop onder mijn kont, als ik me niet vergis!’ zei Leif bezorgd tegen zichzelf, terwijl het schip recht op een vissershut afstevende en die daarna aan diggelen sloeg. Hij probeerde het schip uit alle macht weer naar zee te sturen, maar zo te zien maakte hij het alleen maar erger.

Hij deed zijn ogen dicht en begon tot Thor te bidden, de god van de wind en de stormen.

Op dat moment klonk er een enorme gil.

Het was te laat.

'En bedankt, Thor,' mompelde Leif.

KLABAM

‘OINK!’ schreeuwde een woedende stem.

Leif knipperde en wreef het gruis uit zijn ogen. Hij lag weer eens ondersteboven, maar deze keer was hij begraven onder troep en gebroken planken.

‘IK ZEI “OINK!”’ zei de stem opnieuw. ‘IS DIT JOUW SCHULD?’

Leif gluurde omhoog door de wrakstukken en zag een groepje kwaaië biggen.

‘EN WAAR MOETEN WIJ NU DAN WONEN?’

Voor Leif kon antwoorden, kwam er een enorme klauw naar beneden die zijn poot vastgreep en hem uit het puin omhoogtrok.

